

Arrest

nr. 194 198 van 25 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 mei 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 juli 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 mei 2017.

Gelet op de beschikking van 6 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om

het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De beslissing wordt op dezelfde dag ter kennis gebracht aan de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt aan de partijen bij beschikking van 8 mei 2017 de grond meegedeeld waarop de eerste voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), de artikelen 7 en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 3 en 8 van het EVRM, de artikelen 5 en 6 van de “Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG”, de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. Tevens verwijst de verzoekende partij naar het redelijkheidsbeginsel.

Waar de verzoekende partij in de hoofding van haar middel verwijst naar artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet uiteenzet op welke concrete wijze de bestreden beslissing voornoemd artikel schendt. Dit middelonderdeel komt dan ook onontvankelijk voor.

Verder dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij zich beperkt tot een hoofdzakelijk theoretische uiteenzetting.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen dat in het bestreden bevel niet of niet afdoende de juridische en feitelijke overwegingen zouden zijn opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing onder meer werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en erin wordt verwezen naar het in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Tevens stelt de gemachtigde onder meer dat de betrokkene niet in het bezit is van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij voornoemd motief niet weerlegt.

De verzoekende partij betoogt doorheen haar verzoekschrift en ter ondersteuning van de aangevoerde middelen dat geen rekening werd gehouden met haar privé- en gezinsleven. De Raad wijst erop dat opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, vooreerst een gezinsleven of privéleven in de zin van dit artikel 8 aanwezig dient te zijn. De Raad stelt vooreerst vast dat waar de verzoekende partij naar haar privéleven verwijst, zij niet uiteenzet, laat staan aantoon, waaruit haar privéleven zou bestaan zodat haar betoog dienaangaande niet dienstig is. Voorts verwijst de verzoekende partij naar haar liefdesrelatie met een Syrische onderdane, mevrouw N. Z., die verblijfsrecht heeft in België in het kader van de subsidiaire bescherming vervat in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij meent dat geen rekening werd gehouden met haar gezinsleven. De Raad merkt op dat uit het verslag “53846309” van 24 mei 2016, dat zich in het administratief dossier bevindt, geen enkele verwijzing naar voornoemde dame blijkt. De Raad stelt dan ook vast dat de verzoekende partij in haar verklaring niet uitdrukkelijk heeft verwezen naar enig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij toont evenmin aan dat de gemachtigde op een andere wijze voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van haar relatie. De Raad wijst erop dat bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins-, familie of privéleven in het kader van artikel 8 van het EVRM de Raad zich dient te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25). Aangezien niet wordt aangetoond dat het stuk 2 dat wordt gevoegd bij het verzoekschrift reeds voordien aan de gemachtigde werd overgemaakt, kon de gemachtigde niet op de hoogte zijn van dit element bij het nemen van de bestreden beslissing. Het overige betoog, onder meer aangaande het opgestarte huwelijksdossier, de onmogelijkheid om te huwen en het niet beschikken over administratieve documenten door de oorlogssituatie in Syrië, staft de verzoekende partij in het geheel niet zodat dit niet dienstig is. Gelet op het voorgaande kan de gemachtigde dan ook niet verweten worden met het gezins-, familie- of privéleven geen rekening te hebben gehouden en hieromtrent niet te hebben gemotiveerd. Evenmin

toont de verzoekende partij aan dat de motivering stereotiep is en een summiere standaardbeslissing voorligt zonder op de minste wijze de persoonlijke elementen en zelfs de feiten in acht te nemen. Ook zet zij niet uiteen om welke (andere) reden de bestreden beslissing een enorme impact heeft op haar verblijfssituatie, zoals zij voorhoudt. Bijkomend wijst de Raad erop dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt om het thans voorgelegde stuk in de plaats van het bestuur te beoordelen. Waar de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad, kan het volstaan op te merken dat deze rechtspraak in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde heeft.

In de mate dat de verzoekende partij lijkt aan te geven dat de bestreden beslissing haar belet een huwelijk af te sluiten met haar partner, wijst de Raad erop dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de verzoekende partij niet verhindert of verbiedt te huwen conform artikel 12 van het EVRM.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de artikelen 7 en 62 van de vreemdelingenwet, (een gebrek aan belangenafweging in het kader van) artikel 8 van het EVRM, de artikelen 5 en 6 van de "Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG" en de aangevoerde beginselen wordt niet aangetoond.

Het middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond."

2.2. Op 11 mei 2017 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

In het proces-verbaal van de terechtzitting van 27 september 2017, alwaar de partijen uitdrukkelijk uitgenodigd werden om te reageren op de in de beschikking van 8 mei 2017 opgenomen grond, staat het volgende vermeld: *"Verzoekende partij wijst erop dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, terwijl zij de intentie heeft in het huwelijk te treden met een Syrische onderdaan, die moeilijkheden heeft om de nodige papieren te bekomen. Zij wijst er hierbij op dat, naast artikel 8 van het EVRM, tevens artikel 3 van het EVRM in het gedrang komt, daar van een Syrische onderdaan niet kan worden verwacht naar Algerije te gaan, om zijn gezinsleven aldaar verder te zetten. Verder volhardt zij in haar verzoekschrift.*

Verwerende partij verwijst naar haar nota en sluit zich aan bij de beschikking."

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij door te volharden volledig voorbijgaat aan het doel van de vraag om te worden gehoord, zijnde haar visie ten aanzien van de inhoud van de beschikking waarmee zij het niet eens is, kenbaar te maken. Voor het overige wijst de Raad erop dat zij elementen herhaalt en hierop middels voormelde beschikking reeds werd geantwoord. Tevens werd uiteengezet om welke reden een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet wordt aangenomen. In de mate dat de verzoekende partij – onder meer waar zij artikel 3 van het EVRM verbindt aan de stelling dat een terugkeer naar Algerije niet kan verwacht worden – nieuwe argumenten of dimensies toevoegt aan haar uiteenzetting in haar verzoekschrift, dient erop gewezen te worden dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). De verzoekende partij laat ter terechtzitting na uiteen te zetten waarom zij niet reeds in haar verzoekschrift deze nieuwe argumenten en nieuwe dimensies naar voren heeft gebracht. Deze voor het eerst ter terechtzitting aangehaalde nieuwe 'middelen' zijn dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in

het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217.997; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706). Hierop werd echter reeds geantwoord in de beschikking van 8 mei 2017.

Tevens wijst de Raad erop dat door elementen uit het verzoekschrift te herhalen of te benadrukken, door louter aan te geven het niet eens te zijn met de beoordeling en door te volharden, geen elementen worden aangebracht die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven. Het betoog doet geen afbreuk aan de vaststellingen in de beschikking van 8 mei 2017. De inhoud van de beschikking blijft derhalve overeind.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voormelde beschikking van 8 mei 2017 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

2.3. De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC